

[Ole Bernt Henriksen]

sovjetiske propaganda, der er rettet mod mennesker og hjem og foreninger og klubber overalt i den vestlige verden. Men også det er forkert. Den 20. januar 1980 fremhævede hr. Kjeld Olesen udtrykkeligt, at TASS, som nu citeres her, var et officielt sovjetisk bureau, og at TASS' betragtninger om NATOs Europastrategi tegnede »en bevidst linje fra Sovjetunionens side«.

Det, der er sket i hr. Kjeld Olesen, er således ikke et udslag af naivitet, og jeg må sige, at jeg har lidt samme forhold til den tidligere udenrigsminister som til en pragtfuld fisk i et akvarium: jeg er fuld af beundring for dens farver og dens bevægelser og dens slyngninger, men hvad der egentlig rører sig i den, forstår jeg ikke.

Man kunne så få det indtryk, at Danmark har mindre brug for de alliancer, som vi er medlem af nu, end tidligere. For den ekstreme venstrefløj, hvortil jeg bestemt ikke regner hele socialdemokratiet, er det jo et hovedmål at få os ud af dem og, mens vi er i dem, at ødelægge vores forhold til de andre medlemmer af dem og undergrave vores indflydelse dér.

Men der er i disse år mere brug for alliancerne end nogen sinde. Forskellen mellem 1930'ernes forfærdelige krise, der slog millioner af menneskeliv i stykker og mundede ud i historiens mest barbariske krig, er, at alliancerne foreløbig sådan nogenlunde har afholdt os fra at eksportere arbejdsløshed, krise og elendighed til hinanden. For Danmarks vedkommende er forskellen specielt, at alliancerne giver os noget, som vi aldrig har haft tidligere i vores historie, nemlig automatisk rettigheder. Under og gennem alliancerne har vi omsider fået fjernet de vesteuropæiske bindinger, som var drivkraften i vor verdensdels historiske udvikling helt op til 1945.

Danmark skal virke for, at der ikke opstilles raketter, og vi skal virke for, at der forhandles med Sovjetunionen. For et bedre forhold til Sovjetunionen er jo, hvad der mangler i den demontering af spændinger, som vi har set siden 1945. Det er også muligt, at industrilandene som beviser for deres gode vilje skal tilbyde Sovjetunionen samarbejde på mange af livets områder. Vi har jo langtfra noget udestående med det sovjetiske folk. Men hvis Danmark for at vinde officiel velvilje i Moskva eller for at stemme Sovjetunionen blidere slår skår i det uadskillige

samarbejde med alliancerne, som vi er medlem af, vil prisen blive alt for høj, for vi kan da bidrage til deres opløsning under krisens tryk, vi kan miste vore automatiske rettigheder, og vi kan sætte vor hårdt tilkæmpede indflydelse over styr.

Dette er ikke teori og grubleri, det er den virkelighed, at hvis Vestlandene ikke samarbejder sikkerheds- og forsvarspolitisk, brister også samarbejdet om at undgå toldbarrierer, om at beskytte vore valutaer, om at koordinere konjunkturpolitikken og om at afskaffe den forfærdelige arbejdsløshed.

Hr. Anker Jørgensen har ved mange lejligheder betonet, at Danmark ikke alene og for sit eget vedkommende kan afskaffe den nuværende krise. Deri er jeg enig med ham. Det er et samarbejde mellem industrilandene i alliance og forståelse med hinanden, der er vort bedste håb.

Vi kan fortsætte med denne debat en stund endnu, hvis vi har lyst, og det har man jo nok nogle steder. Jeg tror imidlertid, at det store flertal her i folketinget skal se i øjnene, at vi med Per Hækkerups ord drøfter andre afgørende livsspørgsmål end raketterne, nemlig hele den danske sikkerheds- og den danske udenrigspolitikens store og omfattende univers, og at vi, hvad udfald denne debat så får, skal undgå både at slå dette univers i stykker og at undervurdere den grundlæggende enighed, der trods alt er om, hvad der tjener Danmark bedst. Mange flere debatter, der rejser tvivl om vores sikkerheds- og udenrigspolitiske troværdighed viden om, forekommer mig i det lange løb at tjene Danmark ualmindelig slet.

Arne Christiansen (V):

I den taletid, der er tildelt ordførerne, kunne man selvfølgelig forklare og fastslå kendsgerningerne omkring den efter min mening absurde debat, absurd, fordi den i vid udstrækning drejer sig om raketter, der endnu ikke er opstillet – man hørte intet fra de nu så foragede, da Sovjet for længst begyndte opstillingen af SS-20re – men disse problemer er jo vendt og drejet og belyst, ikke mindst takket være diverse redegørelser og besvarelser fra statsministeren og fra udenrigsministeren.

Men jeg synes i øvrigt, der er grund til at takke udenrigsministeren både for den måde,